

тези предания има наслагване на смисли с много широк периметър, ориентиран към явната плътна съотносимост между манастирско и царско съкровище, между семантемите манастир и царство. Затова, като че ли е съвсем логично манастирът да е скривалище на царско съкровище. Дори прозира тъждество между манастирското и царското съкровища в контекста на утвърждаване на етническа идентичност. Сакралният характер и на двата типа съкровища (Демирев 2006: 25-42) предполага тяхната пряка съотносимост със сакралния топос Манастиря, обезпечава неговата активна позиция в пространството и откроява функциите му на съществен елемент от сакралната топография, осмислена във фолклорната история.

В подкрепа на тези мисли е фактът за съществуването в документ от 17 в. нахията Манастир към каза Одрин с център Голям Манастир и вероятността ѝ за съотносимост с манастирската общност Парория. (Дечев 2008: 269)

За множество манастири, черкви, скитове и аязми в Сливенско споменават братя Шкорпил (Шкорпил Вл. и Кар. 1885: 70-77) и въпреки, че в много случаи подкрепят съществуването им чрез битувачи предания сред местното население, не цитират конкретни предания, а само посочват, че „по предание се е съхранило...” За голяма част от посочените обекти днес не са записани легенди и предания вероятно заради заличаването им във времето с промяната на социалния модел и динамиката на демографските процеси, променящи принципите на възпроизвеждане на информация във фолклорната история. Вероятно вариант на местно знание битува и днес със съхранена в някаква степен информация.

ЧЕРКОВИЩЕТО

Не би било възможно разкриването на ясен системен вариант на взаимодействие на сакралните топоси във